

ENRICO MACIAS BLESSÉ au CŒUR

שער העמון הצרפתי

בפני איביו, תמורת תשלום גבוה ואשה נאה. בדרוכו פוגש הרוצח כל מיני נפוליאור נים מזויפים ומשונים לפי מיטב המסורת האלונית. בין המשתתפים המיועדים להצגה, שתהיה מחזה עם שירה וריקודים, שני זמרי-מצעדים, פליטי קרחות: קובי (ליידי מקבת) רכט ושולה (אוריה) חן.

ולבסוף, עיסוק לילדים בימי החופש. שני מחזות מוסיקליים: **האיש בעל ה"מושקפיים**, מחזמר בלשי מקורי של שלי מה ברשביט, אלוף חידות בלשיות ברדיו ובטלוויזיה. את המחזמר יביים יואל זילבי רג, הלחנים הם של דרורה חבקין, ומשתתפים אושיק לוי וחנן גולדבלאט. מן התאור מ"ס, רחל אטאס ושלמילה בעצמו המחליף שבע דמויות שונות ומגחנות של גנב אחר.

גם את המחזה השני הביא לבמה שלמה ברשביט, לפי האגדות המפורסמות של דוקטור דוליטל. שם המחזמר **דוקטור דוליטל באפריקה**. את המוסיקה תכין תוב פזמונאית האופנה של השנה האחרון. גנה נורית הירש, לפי פזמונים של דן אלמגור, ובתפקיד הראשי יופיע יעקב בוזו.

בהתחשב בעובדה ששני הצגות אלה הן החמש-עשרה והשש-עשרה בסידור ההצגות לילדים שהכין שלמה ברשביט לא קשה להסיק ששלמילה הינו לא רק "נער" מוצלח ב"חבורה" של מבוגרים, אלא גם מבוגר מוצלח בחבורה של ילדים.

דיפשיין ופרידמן ז"ל

צרותיו של אנריקו מסיאס

האהבה שבין הזמר מסיאס למדינת-ישראל אינה טוד. הוא הירבה לבקר כאן, חלק ממישפחתו מתגוררת בארץ, הוא הירבה להופיע בפני חיילים כבר בימים הראשונים שלאחר מלחמת ששת-הימים, ולאחרונה התפרסמו בעיתונות הצרפתית תמונות רבות שלו מסידרת הופעות שערך לחיילים בתעלה.

מאסיאס, לבוש מדי-צבא, אוחז גיטרה בידו, כשסביבו חיילי צה"ל מחייכים, קישט כמה מן השבועונים הנפוצים בצרפת, והדבר לא נשא חן בעיני כל הציבור שם. עם שובו לפריס, מצא מסיאס בין מכתבי המעריצים שלו גם מכתבי-השמצה גלויים למדי, בהם מאשימים אותו כאילו יצא לאיזור התעלה רק כדי להצטלם ולזכות בפירסומת. דברים דומים נרמזו לו גם בכמה מקומות ציבוריים בהם ביקר עם אשתו.

שבועון-הרכילות אדיר התפוצה, "פראנס דיאמנטי" (צרפת ביום א') הקדיש לעניין את עמודו הראשון, בו נראה תצלומו של מסיאס ליד תצלום חייל הרוג, והכותרת: "אנריקו מסיאס נפצע בלבו (כלומר: נעלב) — נאשט בכך שבנה את פירסומו על-גבי ההרוגים!"

החלה בתקרית ונסתיימה בשעה טובה בתגלית. אריק לביא שסולק בצורה קולנית למדי מההצגה, עשרה ימים לפני הבכורה, נוסע לארצות-הברית, ולתוך נעליו נכנס דני ליטני (איש חסיד היה, גבעת ספון ריבר), זמר ומלחין צעיר בעל אישיות סוערת, כיאה וכנאה למי שהולך להציג את הצד המרדני והמוחה של הזמר-מסורר-

עודמו של ברל: ליטני, שווארץ וגד לתוך הנעליים, בשביל הצד המזעזע

הפתאומי של פרידמן, יהיה צורך למצוא לו מחליף בעל אותה רמה לאותו תפקיד. דן בן-אמוץ הלך, דן בן-אמוץ בא. עוד מהדהדת בעיתונים הידיעה שטעט וריח שלו לא היה לטעמם של חוגים חינוכיים בצמרת צה"ל, כבר נודע שהוא מתכוון להרגיז אותם שוב, לא בתוכנית-רדיו אלא במחזה המכונה על דו "דרמה פוליטית", ושמו **על החיים ועל המוות**. אותם שקראו את המחזה טוענים שהוא מלכת האמבטיה בחוקה גבוהה. אולם מאחר ו הוא יעלה על בימה פרטית ולא ציבורית, יש סיכויים שלא יגססו בטרם עת, כפי שקרה בקאמר. הבמאי המיועד של ההצגה: היי קילום.

מלחין הבלגי המפורסם (אמסטרדם). לאחר הצגת הבכורה של עוזמו של זיאק ברל בקיבוץ העוגן היו כל חבריו מלאי התפעלות ממנו. נראה שיש מיקרים בהם גם עשרה ימים מספיקים כדי להיכנס לתפקיד חדש. תגלית בטוחה אחרת לתיאטרון הזמר הישראלי היא אביבה שווארץ (מיקה בהוא הלך בשדות בחיפה). לאביבה קול בלתי-רגיל, ויכולת הבעה עצומה, ועליה מוטל הצד המזעזע שבפרפרטואר הברלי ("הקונסים", "גיף").

בכורה אחרת, המגלה פנים חדשות בכוכבים ידועים, ובחומר שיש עליו חותם של "פרה קדושה", היא **סיפורי החומש**, כפי שנראו בעיניו של המשורר האידי איציק מאנגר. בתפקיד אברהם ושרה הורינו, היו צריכים להתכתש כאדיש וב-הומור שרגא פרידמן ז"ל ונתמה ליפשיץ, לידם הגר השיפחה (רבקה זוהר) מזמרת בעברית צחה, ואילו גדי יגיל נועד להיות יצחק.

אמנות

תדרוך

תיאטרון

*** **איזון עדין** (הבימה) אדוארד (ורגיניה וולף) אלבי מתאר שוב את הבורגנות האמריקאית האמידה, על כל המחלות והרקבון שאוכלים בה. ביצוע משכנע של מרים זוהר, סטלה אבני ושאר חברי הצוות.

*** **מרון פלאזה** (הקאמר) — שלר פה מערכונים מצחיקים מאד של גיל (יחי פים בפארק) סימון, המתרחשים כולם בידיו אותו חדר מלון. אבנר חזקיהו ועדנה פלי דל משעשעים מאד.

*** **המכשפה** (תיאטרון גודק) — האופרטה האידישית הישנה בלבוש חדש, לפי קצבים מוסיקליים קדחתניים של נועם שריף, בימוי זרני של יוסף מילוא ותפאר רות "שאגאליות" של שמואל בק. כל דמי יון, ולו הקלוש ביותר, למקור הגולדפאי-דני, הוא מקרי בהחלט.

*** **נדרדה בשניים** (התיאטרון ה"צער) — גבר ואשה מחפשים מיפלט מן הבדידות של הכרך הגדול, זה בדרועות זה. מחזה כתוב היטב ומבוצע כהלכה, בעיקר על ידי שולמית אדר.

*** **האסיר** (תיאטרון מופט) — דרמה שיטחית, לשניים, סוהר ואסיר, על משפטי

ברישביט מבוגר בין נערים

הראווה שמאחורי מסך-הברזל. יוסי גרבר וגדעון שמר היו ראויים לחומר מקורי מי זה, מה עוד שגם הבימוי אינו עוזר להם במיוחד.

בידור

*** **שיער** (אודיט) — הלחנים יפים מאד, התפאורה, התנועה על הבימה, ה"אוירה כולה הם חידוש מהפכני לגבי ה"ארץ, אולם המשתתפים בהצגה היו זקוקים לקולות טובים יותר ולהדרכה דרמטית יסודית יותר.

*** **חיי כבל** (התיאטרון העממי) — גדי יגיל מתגלה כבדרן מעולה, מגוון ומסוגנן מאד, כשהוא מספר, מזמר ומרקד בקלילות בתוכנית מבודרת מאד.

*** **תל אביב הקטנה** (בימות) — גילגול שלישי לסיפורי הפרב-אמוץ על ימיה הראשונים של תל-אביב. חביב בי החלט, אבל נופל בהרבה מן הגילגולים הקודמים של ההצגה.

תיאטרון

הצגות

עליז, ישראל

כולם בוכים שהמצב קשה, הקיץ חם, עיסקת החבילה, המצב הבטחוני ובכלל. די בינתיים מבשלים פרמירות בסיטונות.

! ההפקה החדשה באימפריה הצומחת של בימות — **עודמו של זיאק ברל**